9 Νοεμβρίου 2013

Νεκτάριο τί έλεγαν...

:πόλεως / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

«ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

6. Βρωμερές συκοφαντίες

Πολλά όμως διεσπείροντο από τους κακούς ανθρώπους στην Αθήνα περί του Πενταπόλεως και της ανέγερσης της Μονής [δηλαδή της γυναικείας Μονής της Αγίας Τριάδος στην Αίγινα, της οποίας κατόπιν διετέλεσε εφημέριος και πνευματικός]. Πολύ εδοκιμάσθη από τους διεστραμμένους, τους μοχθηρούς και τους συκοφάντες. Διέδιδαν συκοφαντίες ανηθικότητος ανηκούστους. Ησχολήθη με αυτές και η Ιερά Σύνοδος. Ο δέ τότε Πρόεδρος αυτής, ο Αθηνών Θεόκλητος μετέβη αυτοπροσώπως επιτοπίως το 1908, διά να εξετάση. Φεύγοντας όμως από εκεί αναγκάσθηκε να ομολογήση ότι «ήτο όντως Θείον έργον».

Πολύ τον κατέτρεξε και ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Μελέτιος Μεταξάκης. Αυτός διετέλεσε και Οικουμενικός Πατριάρχης και Πατριάρχης Αλεξανδρείας. Αυτός ο δυστυχής ήτανε μασώνος μοντέρνος, νεωτεριστής και έκαμε πολύ κακό στην

Εκκλησία.

Αυτός ήταν και κατά του μοναχισμού. Όταν ο Άγιος αγωνιζόταν με τόσες δυσκολίες να κτίση το Μοναστήρι, επήγε και τον απέτρεπε…

– Τί κάνεις εδώ; Μοναστήρι κτίζεις τώρα; Δεν βλέπεις ότι τόσα εξωκκλήσια γύρω εδώ ερήμωσαν; Δεν είναι για Μοναστήρια στη σημερινή εποχή.

Ο Πενταπόλεως όμως εξηκολούθησε και έγινε το Μοναστήρι και άλλα πολλά κατόπιν, ώστε η Αίγινα σήμερον να έχη τα περισσότερα Μοναστήρια. Το προείπεν ο Άγιος: «Θα γίνη, είπεν, η Αίγινα το Άγιον Όρος των Μοναζουσών». Και ήδη έχει εννέα Μοναστήρια γυναικών.

Αλλά και ποία διαφορά στο τέλος των δύο Ιεραρχών. Ο Μεταξάκης, που έκαμε τόσε εις βάρος της Ορθοδοξίας, είχεν οικτρόν τέλος. Τον βρήκαν ένα πρωί κάτω από το κρεββάτι του νεκρόν και με την γλώσσαν του έξω. Αυτήν ακριβώς την γλώσσαν, που έλεγε αυτά στον Άγιο και τόσα εις βάρος της Ιεράς Παραδόσεως και της Ορθοδόξου Εκκλησίας!

Εξ αντιθέτου, ο Πενταπόλεως, που έμεινε πιστός εις την Ι. Παράδοσιν και υπέμεινε τους πειρασμούς και διώξεις, είχεν άγιον τέλος και σήμερον τιμάται, όχι μόνον από το Πανελλήνιον, αλλά και από όλην την Υδρόγειον.

Είναι αληθές, ότι ο Θεός παρεχώρησε να περάση και εκεί πολλές θλίψεις και πίκρες. Παρ’ όλην την εκεί εργασίαν του, πολλοί κακοί άνθρωποι, όργανα του διαβόλου έλεγαν, ότι ο Άγιος είναι υποκριτής και, ότι όλα αυτά που κάνει, είναι υποκριτικά. Έφθασαν μάλιστα στο σημείον να τον κατηγορούν για ανηθικότητες και, ότι το Μοναστήρι το κατάντησε άντρον ακολασίας! Διέδιδαν, ότι οι μοναχές γεννούσαν νόθα παιδιά και τα πετούσε στο πηγάδι.

Κάποια μητέρα, μάλιστα, που την έλεγαν στην Αίγινα «Κερού» είχε μια κόρη 16 ετών χαριτωμένη, συνετή, φρόνιμη και θεοφοβούμενη. Η μητέρα αυτή είχε μανία καταδιώξεως προς την κόρην της και πολλές φορές επιχείρησε να την σκοτώση. Το δυστυχισμένο αυτό πλάσμα βρήκε καταφύγιο στο Μοναστήρι του Αγίου Νεκταρίου. Ο Άγιος, πονόψυχος καθώς ήταν, το δέχτηκε και το προστάτεψε.

Η Κερού δεν μπορούσε να το χωνέψη και άρχισε να συκοφαντή τον Άγιο. Τα λόγια της ήταν πολύ φαρμακερά και πειστικά. Ο Σεβασμιώτατος ανέφερε το περιστατικό στο Μητροπολίτη Αθηνών, Θεόκλητο, ζητώντας οδηγίες. Εκείνος τού είπε να την προστατεύση την κοπέλλα. Η κοπέλλα έφθασε στα 18 της χρόνια. Η Κερού όμως το πήρε πείσμα. Είχε το σατανά μέσα της. Επήγε στον Πειραιά και άρχισε τα κλάματα μπροστά στον Ανακριτή να διηγήται την τραγωδίαν της. «Ένας Καλόγηρος, που

τάχα ασκητεύει, μού την πήρε στο γυναικομονάστηρο. Αυτός έχει όλες τις καλόγρηες ερωμένες. Σώστε το παιδί μου...».

Ο Εισαγγελεύς πήρε την κατάθεσιν και την επομένην πήγε αγριεμένος στην Αίγινα με δυό χωροφύλακες. Παρεβίασε την πόρτα, παρά τους κανονισμούς του Μοναστηριού, και μπήκε κατ' ευθείαν στο διαμέρισμα του Αγίου. Οι Μοναχές αναστατώθηκαν και άρχισαν να κλαίνε. Ο Δεσπότης σηκώθηκε με το συνηθισμένο Χριστιανικό του χαμόγελο να τους υποδεχθή. Ο Ανακριτής έξω φρενών, είπε εις τον εβδομηκονταετή τότε γέροντα:

– Βρε παληοκαλόγηρε!... πού είναι τα παιδιά που κάνεις; (Επηκολούθησε αισχροτάτη φράσις). Αυτά κάνεις εδώ πέρα; Κατόπιν τον έπιασε από το ράσο και τον απειλούσε, λέγοντας:

– Θα σου ξεριζώσω τα γένια τρίχα-τρίχα.

Ο Άγιος δεν έβγαλε λέξι. Μόνον με το χέρι του έδειχνε ψηλά και έλεγε:

– Βλέπει ο Θεός. Ξέρει ο Θεός!!

Και πράγματι! «έστι δίκης οφθαλμός, Ός τα πάνθ' ορά». Ο ασεβέστατος Εισαγγελεύς σε μια εβδομάδα αρρώστησε βαρειά. Είχε τρομερούς πόνους από την αρρώστειά του. Το χέρι εκείνο, που έπιασε και κουνούσε τον Άγιο, ξεράθηκε. Τότε το συναισθάνθηκε και ζήτησε να τον πάνε μπροστά στον Άγιον, να τον συγχωρέση. Πράγματι τον πήγαν. Έπεσε στα πόδια τουΑγίου, μαζί με την γυναίκα του και ζητούσε να τον λυπηθή. Ο Άγιος προσευχήθηκε στο Θεό πολύ. Ήταν ο μακάριος ανεξίκακος και μακρόθυμος. Τον συνεχώρησε με την καρδιά του. Του Εισαγγελέως [,ωστόσο,] έπειτα από δύο χρόνια τού κόψανε το χέρι. Εκείνο το χέρι που κουνούσε, από το γιακά του ράσου, τον Άγιο.

Το Μοναστήρι του όμως, παρ' όλα αυτά, επρόκοψε. Εν τω μεταξύ η Αδελφότης εμεγάλωσε, γιατί προσετέθησαν και άλλες Αδελφές και μάλιστα μορφωμένες. **Έγινε ένα πνευματικόν κέντρον, που ξεκούραζε ψυχικά και φώτιζε τους ανθρώπους.**»

(σελ. 101-106)

Είναι παλιό και χιλιοειπωμένο το παραμύθι των κομπλεξικών εχθρών των ανθρώπων του Θεού...

Από το βιβλίο του μακαριστού αρχιμανδρίτου Χαραλάμπους Δ. Βασιλόπουλου «Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ» (εκδ. «Ορθόδοξου Τύπου», Κάνιγγος 10, Αθήναι 2001)